

После подизања буне на Сретење Господње 1804., почињу да се нижу борбе. Већ 24. фебруара на Дрлупи, подно Космаја и близу Сопота, одиграла се прва, а Турци су се повукли током јутра, иако је исход био нерешен. Освојен је Рудник. Долази до "хајдучке битке", на Чокешини, када је 313 хајдука остали против 7.000 турака, а Јаков Ненадовић и харамбаша Ђурчија Ђорђе су се повукли. Немачки историк је погибију хајдука окарактерисао као "Термопиле српских јунака." Нови пораз је уследио под Букуљом (Аранђеловац). Потом се ратна срећа вратила на страну устаника, те су ослободили Баточину, битком код Старог села, близу данашњег војног полигона решили питање ослобођења Јагодине, потом Пожаревац и Смедерево, изузев утврде, Шабац.... Битка код Иванковца из 1805. доноси победу устаницима, а смрт београдском везиру Хафис-паши и пораз његовој војсци. Највећа битка одиграла се на Мишару, Шабац. Потом и Делиград, а 8.1.1807. ослобођен је Београд, а после месец дана је ослобођен Београдски пашалук.. У периоду 1807/12. године, Срби и Руси су заједно ратовали. Освојена је, а потом и одбрањена Лозница, а онда долази пораз на Чегру. Руси су однели победу код Варварина, а Турци опет не освајају Лозницу. Најава пораза био је Букурешки мир 1812., када су Руси повукли своје трупе због рата са Наполеоном. Следећа година доноси судбоносне битке: Неготин, Засавица и Лозница. У првој бици погинуо је најзнаменитији јунак бунџија Хајдук Вељко Петровић. Карађорђе је био болестан и клонуо духом, и 3. октобра 1813. године са породицом, руским конзулом Недобом и митрополитом Леонтијем бежи у Земун. Турци су због победе три дана по три пута пуцали из топова у Цариграду. Становништво је стављено, очекивано, ван закона. Турски војници су бес и скаљивали пуних 12. дана на мушком становништву.